च 'मे' मम, 'दुर्मरायुः' दुर्मरणमिच्छुः, 'हृदा' स्वकीयेन मनसा, 'अरातीयात्' शत्रुत्वमिच्छन्, हे 'अग्ने', 'अभिदासत्' अभितो हिंसां कुर्व्वत्, 'अस्य' शत्रोः, 'चित्तमिदं', 'ध्रुवायाः', 'अधरं' अधस्तान् न्यग्भूतत्वेनावस्थितं, विनष्टप्रायमेव भवत्विति शेषः। अहमुत्तर इत्यादि पूर्व्ववत्॥

(१६) अथ जुह्वा दक्षिणभागे स्रुवस्य सादने मन्त्रमाह। "ऋषभोऽसि शाक्करः। घृताचीनाᳬ स्रुनुः। प्रियेण नाम्ना प्रिये सदसि सीद" इति। हे स्रुव 'ऋषभः' श्रेष्ठः, 'शाक्करः' शक्तियुक्तः, 'घृताचीनां' घृतप्राप्तियुक्तानां जुह्वादीनां, 'स्रुनुः' पुत्रस्थानीयश्च, 'असि', 'प्रियेण', 'नाम्ना', स्रुवाख्येन युक्तः, 'प्रिये सदसि' जुह्वपार्श्वस्थाने, 'सीद'॥

(१७) अथ तस्य साद्यमानस्य स्रुवस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "स्योनो मे सीद सुषदः पृथिव्यां। प्रथयि प्रजया पशुभिः सुवर्गे लोके। दिवि सीद पृथिव्यामन्तरिक्षे। अहमुत्तरो भूयासम्॥१०॥ अधरे मत्सपत्नाः" इति। हे स्रुव 'सुषदः' सुखेन सादनीयस्त्वं, 'मे', 'स्योनः' सुखहेतुः, अत्रस्थाने 'सीद', अहमपि 'पृथिव्यां', 'प्रजया', 'पशुभिः', च 'प्रथयि' प्रथितः स्याम्, तथा 'सुवर्गे लोके', च प्रथितः स्यां, त्वं द्युलोकादिस्वरूपे अस्मिंस्थाने सीद, अहमित्यादि पूर्व्ववत्॥

(१८) अथ साद्यमानाया आज्यस्थाल्या अनुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "इयᳬ स्थाली घृतस्य पूर्णा। अच्छिन्नपयाः शतधार उत्सः। मारुतेन शर्म्मणा दैव्येन" इति। 'इयम्' आज्य'स्थाली',